

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ผลของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาที่มีต่อผู้ประกอบการร้านอาหาร ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการศึกษา 3 ประการคือ 1) ศึกษาทัศนคติของผู้ประกอบการร้านอาหารภายหลังการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาไปปฏิบัติ 2) เปรียบเทียบผลจากการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยากับผู้ประกอบการร้านอาหารจำแนกตามสถานภาพ โดยแยกเป็น เพศ อายุ การศึกษา ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทของลูกค้าย านาของร้านอาหาร และ 3) ศึกษาปัจจัยที่มีผลหลังสิ้นสุด การนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติโดยศึกษาร้านอาหารที่อยู่ในเขตเมืองพัทยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้ประกอบการร้านอาหารที่รูปแบบชั้นภูมิและการสุ่มแบบง่ายที่สุ่มได้จำนวน 152 แห่ง (จากทั้งหมด 246 แห่ง) แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแบ่งตามขนาดของร้านอาหาร คือ ร้านอาหารขนาดเล็ก ร้านอาหารขนาดกลาง และร้านอาหารขนาดใหญ่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สหสัมพันธ์อันดับคูณ multiple regression correlation แบบ stepwise และการหาค่า t t-test, One way ANOVA และการทดสอบภายหลังเพื่อหาว่าที่แตกต่างโดยวิธีของ Scheffe' ผลการศึกษาสรุปได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชาย อายุระหว่าง 26 – 45 ปี จบการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษา ปวช และปวส ระยะเวลาในการประกอบการอยู่ในระหว่าง 4 – 9 ปี ประเภทของลูกค้ายมีทั้งลูกค้าชาวไทยและชาวต่างชาติ ขนาดของร้านอาหารส่วนใหญ่เป็นร้านอาหารขนาดใหญ่
2. ทัศนคติของผู้ประกอบการร้านอาหารภายหลังการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาไปปฏิบัติต่อปัจจัยทั้ง 4 ด้าน สรุปได้ดังนี้
 - 2.1 ด้านกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการร้านอาหารเมืองพัทยา พบว่า การปฏิบัติต่อกฎระเบียบส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.25-3.70 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือการปฏิบัติตามกฎระเบียบ คือ การเข้มงวดต่อสถานที่ตั้งร้านอาหาร การควบคุมความเป็นระเบียบ

ของร้านอาหาร การจัดระบบบำบัดน้ำเสีย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.65 3.58 และ 3.57 ตามลำดับ สำหรับการปฏิบัติในด้านการควบคุมความสะอาดและคุณภาพของอาหารมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.70 จากเกณฑ์ในการวัด 5 คะแนน

2.2 การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของเมืองพัทยา พบว่า ทุกรายข้อที่ศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.13-3.53 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกในการปฏิบัติต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของเมืองพัทยา ได้แก่ การรณรงค์ในเรื่องของความสะอาด การรักษาความสะอาดบริเวณรอบ ๆ ร้านอาหาร และการปรับปรุงทัศนียภาพบริเวณร้านอาหาร มีค่าเฉลี่ย 3.53 3.45 และ 3.13 ตามลำดับ ส่วนลำดับที่ได้รับการปฏิบัติน้อยที่สุด ได้แก่ การจัดระเบียบป้ายชื่อร้าน มีค่าเฉลี่ย 3.13

2.3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา พบว่า การใช้สื่อประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.53-3.16 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีการประชาสัมพันธ์ด้านเคเบิลทีวี ปฏิทินการท่องเที่ยว และหนังสือพิมพ์ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.04 2.84 และ 2.68 ตามลำดับ และการจัดกิจกรรมตามความเหมาะสมกับช่วงเวลาและสถานที่ การขอความร่วมมือในการเข้าร่วมในเทศกาลต่าง ๆ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับร้านอาหารของเจ้าหน้าที่ และการสร้างเครือข่ายระหว่างเมืองพัทยาและบริษัทนำเที่ยว คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.16 3.05 3.01 และ 2.89 ตามลำดับ

2.4 การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาทุกรายข้อที่ศึกษามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.53-3.16 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรม การจัดเทศกาลพัทยาน่าสนใจ และการจัดกิจกรรมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.52 3.51 และ 3.45 ตามลำดับ ส่วนอันดับที่ได้รับการปฏิบัติน้อยที่สุด คือ การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการกีฬา มีค่าเฉลี่ย 3.28

3. การเปรียบเทียบผลจากการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อผู้ประกอบการร้านอาหาร จำแนกตามสถานภาพ โดยแยกเป็น เพศ อายุ การศึกษา ระยะเวลาในการประกอบการ ประเภทของลูกค้า ขนาดของร้านอาหาร สรุปผลได้ดังนี้

3.1 ทักษะของผู้ประกอบการระหว่างเพศในเรื่องของการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีทักษะที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของการนำแผนไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.2 ทักษะของผู้ประกอบการตามอายุในเรื่องของการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ พบว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุต่างกันมีทักษะที่ไม่แตกต่างกันในเรื่องของการนำแผนไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.3 ทักษะของผู้ประกอบการจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทักษะต่อการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติที่ต่างกัน โดยทดสอบภายหลัง (post hoc) คู่ที่แตกต่างกันคือ ผู้ประกอบการที่สำเร็จการศึกษาระดับ ปวช. ปวส. มีทักษะในการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติสูงกว่าผู้ประกอบการที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.4 ทักษะของผู้ประกอบการจำแนกตามระยะเวลาของการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการ พบว่า มีทักษะต่อการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.5 ทักษะของผู้ประกอบการจำแนกตามประเภทของลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการ พบว่า ประเภทลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการร้านอาหารมีผลให้ทักษะของผู้ประกอบการต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทดสอบภายหลัง (post hoc) พบว่า ทักษะของผู้ประกอบการที่มีลูกค้าที่เป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศเพียงกลุ่มเดียวมีทักษะต่างผู้ประกอบการที่มีลูกค้าทั้งชาวไทยหรือชาวต่างชาติตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.6 ทักษะของผู้ประกอบการซึ่งมีขนาดของร้านอาหารที่ต่างกันมีทักษะที่ต่างกันต่อการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยทดสอบภายหลัง (post hoc) พบว่า ผู้ประกอบการร้านอาหารขนาดกลางมีทักษะต่างกับผู้ประกอบการร้านอาหารขนาดเล็กและผู้ประกอบการร้านอาหารขนาดใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. ปัจจัยที่มีผลหลังสิ้นสุดจากการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ พบว่า ตัวแปรทั้ง 4 ด้าน มีปัจจัยที่สำคัญ 5 ตัวแปร จากทั้งหมด 36 ตัว ได้แก่ การจัดกิจกรรมที่จัดขึ้นสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ การเข้มงวดต่อสถานที่ตั้งร้านอาหาร การประชาสัมพันธ์โดยใบโฆษณา การอบรมในเรื่องคุณภาพของอาหาร การจัดระบบในการทิ้งขยะและจำแนกประเภทขยะจากทั้งหมด 36 ตัว มีผลต่อการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติที่มีความสำคัญอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 โดยทั้ง 5 ตัวแปรสามารถอธิบายความแปรปรวน โดยทำนายตัวแปรตามผลของการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติได้ร้อยละ 37.0 และพบว่าเฉพาะตัวแปร การจัดกิจกรรมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดนี้ตัวแปรเดียวสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ถึงร้อยละ 15.00 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการศึกษา

ข้อค้นพบจากการศึกษาผลจากการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพญาไปปฏิบัติสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การปฏิบัติงานตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทางด้านการจัดสิ่งแวดล้อมของเมืองพญา โดยทัศนะของผู้ประกอบการส่วนมากอยู่ในระดับปานกลาง เช่น คุณภาพของอาหาร ความสะอาดของร้านอาหาร และการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองพญา อยู่ในระดับปานกลาง เช่น การประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหาร การจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับช่วงเวลาและสถานที่ เป็นต้น มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีดา ทรยานนท์ (2545) ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจและพฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อร้านอาหารไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในระดับมาก ในด้านความหลากหลายของอาหาร คุณภาพ รสอาหาร รวมถึงการบริการ มีความพึงพอใจมากที่สุดทางด้านการส่งเสริมการตลาดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีต่อร้านอาหารไทยในโรงแรม โดยข้อแตกต่างคือการระดับการปฏิบัติงานของเมืองพญาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งควรเพิ่มระดับของการปฏิบัติงานในด้านการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหารมากขึ้น เพื่อเพิ่มระดับการปฏิบัติงานให้สูงขึ้น

2. ผลจากการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพญามีผลต่อผู้ประกอบการร้านอาหารส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เช่น ทำให้มีจำนวนร้านอาหารเพิ่มมากขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น มีจำนวนลูกค้าเพิ่มขึ้น เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤติยานวพลศรี (2544) ศึกษาเรื่อง ผลจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในทัศนคติของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว กรณีศึกษาเกาะพีพี อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ซึ่งจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเป็นปัจจัยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการประกอบอาชีพ ทำให้เกิดการจ้างงานในด้านการบริการในกิจกรรมท่องเที่ยว ซึ่งจะส่งผลต่อรายได้ และกิจกรรมการท่องเที่ยวยังเป็นแรงจูงใจให้ประชาชนบริเวณต่าง ๆ เดินทางเข้าสู่พื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฤทธิ อนุจรพันธุ์ (2543) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่ออำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีผลทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของย่านการค้าและการบริการนักท่องเที่ยว ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการใช้ที่ดิน ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่บริเวณถนนสายหลักได้เปลี่ยนจากที่อยู่อาศัยเป็นพื้นที่การค้า และส่งผลให้เกิดการสร้างงานและสร้างรายได้ให้แก่ประชากรในท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม และมีปัญหาต่อสิ่งแวดล้อม 2 ด้าน คือ ปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้นและปัญหาน้ำเสีย

โดยสอดคล้องกับการปฏิบัติด้านการจัดสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบของเมืองพัทยา เช่น การเข้มงวดเกี่ยวกับการระบายน้ำ การจัดระบบระบายน้ำเสีย การจัดระบบในการทิ้งขยะและจำแนกประเภทขยะเป็นต้น ข้อแตกต่างของการศึกษาคือ เมืองพัทยายังไม่ประสบปัญหาในเรื่องการใช้ที่ดิน แต่ปัญหาที่พบบ่อยคือการบุกรุกพื้นที่ชายหาด ซึ่งควรมีการศึกษาเพื่อกำหนดแผนและแนวทางปฏิบัติต่อไป

3. แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา นอกจากทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ คือ มีรายได้เพิ่มขึ้น มีลูกค้าชาวต่างชาติเข้ามาใช้บริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น มีการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น และเมืองพัทยามีชื่อเสียงเพิ่มมากขึ้น โดยร้านอาหารเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (นิคม จารุมณี, 2536) การมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของผู้ประกอบการก็เป็นสิ่งสำคัญ โดยเน้นเอกลักษณ์และลักษณะเด่นของพื้นที่ เช่น การจัดกิจกรรมตามประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่น เมืองพัทยาก็มีการจัดงานเทศกาลพัทยาเป็นประจำทุกปี โดยการจัดกิจกรรมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก รวมถึงสร้างชื่อเสียงแก่เมืองพัทยาด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ รพีพรรณ ทองหล่อ และคณะ (2545) ทำการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมที่เป็นผลจากการท่องเที่ยว: กรณีศึกษาจังหวัดน่าน ที่ศึกษาถึงสถานการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดน่าน การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่าจากการพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้น รวมถึงมีผลต่อผู้ประกอบการด้วยเช่นกัน ข้อแตกต่างจากการศึกษาคือ การศึกษาเรื่องผลของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาที่มีต่อผู้ประกอบการร้านอาหาร ศึกษาเฉพาะการปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหารและการท่องเที่ยว โดยมีได้ศึกษาถึงผลกระทบด้านอื่น ๆ เช่น ผลกระทบทางด้านสังคม ซึ่งควรมีการศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากข้อค้นพบและอภิปรายผล ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ในการกำหนดแผนของเมืองพัทยาควรที่จะกำหนดแผนปฏิบัติ ในเรื่องของกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับร้านอาหาร การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ให้วางแนวทางปฏิบัติในระดับที่มากขึ้น เนื่องจากการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานทั้ง 4 ด้านของเมืองพัทยาอยู่ในระดับปานกลาง ควรกำหนดวัตถุประสงค์ของแผน และเป้าหมายที่จะนำไปปฏิบัติให้ชัดเจนเพิ่มยิ่งขึ้น

2. ในการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรเพิ่มเติมรายละเอียดของแผนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากทำให้สามารถทราบถึงรายละเอียดของแผน และเป้าหมายที่ชัดเจนของการนำไป

ปฏิบัติรวมถึง กำหนดการติดตามการดำเนินงานตามแผนที่กำหนดขึ้นเป็นระยะ เพื่อทราบถึงความก้าวหน้าของการปฏิบัติงาน และอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขและกำหนดแผนในครั้งต่อไป

3. หลังจากการนำแผนไปปฏิบัติควรมีการกำหนดการประเมินผลการดำเนินงานแต่ละโครงการ และตั้งเกณฑ์การวัดความสำเร็จจากการนำแผนไปปฏิบัติ เนื่องจากสามารถนำผลจากการประเมินไปประชุมเพื่อทราบถึงปัญหาแนวทางแก้ไข และเพื่อเพิ่มความรอบคอบในการกำหนดแผน นอกจากนี้ข้อบกพร่องที่ค้นพบจากการประเมินผลของการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติสามารถเพิ่มเติมในส่วนของการวางกฎระเบียบข้อบังคับในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามแผนเพิ่มขึ้น

4. เมื่อมีการกำหนดแผนในการปฏิบัติในการพัฒนาการท่องเที่ยวแล้ว ควรมีการกำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบที่กำหนดขึ้น ทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและประชาชนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น การจัดความเป็นระเบียบของการตั้งป้ายชื่อร้าน ควรมีการกำหนดระเบียบข้อบังคับและบทลงโทษให้ชัดเจน รวมถึงการแจ้งให้ประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ทราบถึงรายละเอียดของการปฏิบัติและบทลงโทษเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ-

5. จากการศึกษาพบว่า ควรมีการสร้างแผนกลยุทธ์เพิ่มขึ้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองพัทยา นอกจากกฎระเบียบข้อบังคับ การจัดการสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการท่องเที่ยว และการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว แล้วควรเพิ่มการพัฒนาปรับปรุงด้านอื่น ๆ เช่น การปรับปรุงระบบสาธารณสุข การจัดระบบการควบคุมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรกำหนดอยู่ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ในการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ในการกำหนดแผน ทราบถึงขั้นตอนและรายละเอียดของแผนงานต่าง ๆ วัตถุประสงค์ เมื่อประชาชนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของแผนงาน การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานระหว่างเมืองพัทยาและประชาชนจะมีความร่วมมือที่ดีขึ้น เนื่องจากประชาชนสามารถทราบถึงเป้าหมายของแผนงานที่ตั้งไว้

2. ควรมีการตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานให้มีความโปร่งใส และการให้เป็นธรรมแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกันของเจ้าหน้าที่ และสามารถตรวจสอบได้ เมืองพัทยาควรมีการติดตามการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่ออกไปดูแลความเรียบร้อยที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบ การจัดกิจกรรม การส่งเสริมการท่องเที่ยว การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ควรมีการ

ประเมินผลการทำงานของเจ้าหน้าที่ว่าการปฏิบัติงานอยู่ในระดับใด เพื่อปรับปรุงแก้ไขในการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น

3. ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ในแต่ละครั้งควรมีจุดประชาสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูล และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแก่นักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ควรมีความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดของกิจกรรมนั้น ๆ และควรมีการเตรียมเอกสารไว้ให้เพียงพอแก่นักท่องเที่ยว

4. การจัดเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวก ในการจัดกิจกรรมควรจัดเจ้าหน้าที่เพื่ออำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว ในเรื่องความปลอดภัย สถานที่จอดรถ เพราะพื้นที่ในการจัดกิจกรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในบริเวณชายหาด บางครั้งจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอเพราะการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวแต่ละครั้งมีจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ส่วนต่าง ๆ ยังไม่มีประสิทธิภาพที่ดี ปัญหาที่พบบ่อยคือ การจัดสถานที่จอดรถ ห้องสุขา และเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

5. ในการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในแต่ละครั้ง ผู้บริหารควรมีการประเมินประสิทธิภาพของแผน ผลจากการใช้แผนอยู่ในระดับใด เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนด และปรับปรุงแก้ไขในครั้งต่อไป รวมถึงควรมีการประเมินความพึงพอใจของประชาชนในการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ เพื่อทราบถึงทัศนะของประชาชนต่อการใช้แผน ว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ รวมถึงข้อเสนอแนะ สามารถทำให้ทราบถึงปัญหาในการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดยุทธศาสตร์ และกำหนดแผนในครั้งต่อไป